

ludda leitud worditi-jätkufese pöesa alla jälle ärra-
fautanud! Ka temale olleks tullufam olnud wait jada.
Teie kulite jo isse, et worstiotfale warrastatud olli.
Kudda tulnud — nõnda läinud, ütles waha tark-
sõna. Kes tohib Reinowadderile süüks arwata kui
ta warga taggant wargust kätte nõuab? Miño ar-
wates pealksime sellepärast tedda kütma; Reinowadder
olleks piddand Pitsi pealegi üllespooma, se olleks warga
palk olnud. Ja tõeste sedda olleks ta teinud kui
mitte kuüninga rahho-käst ning kindel seadus asja ei
olleks kelanud. Iggaühhe wasto tahhan siin julgest
tunnistada: Reinowadder on üks wägga õiglane mees,
kes üllekohhut ei te egga falli. Sest päwast sadik
mis kuüningas käsko andis, et rahho rügis piddi wal-
litsema, oiab ta ennast igga tülli ning mädsamise eest.
Endisest ellokäitist ei olle mitte jälge enõam temä külles
näha. Ta ellab otsego üks pühha mees, leina-riide
seljas, põlgab lihha, sööb ükskord päwas paasto-
roga ja pörab silmad ühtepuhko taewa poole, et
kurja ilma-kärra ei näe. Ta keña mõisi, Kurja-
sunnitus, on ammust aeast lesseks jänud; Reino-
wadder ellab metsas weike urtsiko sees. — Nõnda
on miño lel kõik noore põlwe ekstused kahetsenud
ja paastudes üsna krooniks läinud. Ja et ta meel
ning mõtted üksnes taewa poole käiwad, ei pea ta
sest luggu, mis ilmlit rahwas temale teoduselks rägib.
Laste tedda seie tulla! kül ta siis kui päikene wõites
saab paistma ja pealekaebajad äbbi siise saatma.

Kui määr juttu sai lõppetanud, astus äktselt
kul Kannusjalg oma suguwõisa ning nabridega
kuüninga ette; temä järrel kanneti raami peal üks
surnud kaña, kelle kõrri Reinowadder ärra olli pur-
restanud. Kannusjalg seisis kurb ning leinas; kaks
källimeest ja kaks täddi-poega landsid nuttes surno-
raami. „Rõige armolisem issand ja kuüningas!“ ütles
kul, põlwi niikutades: „eitse armo miño raste willet-
suse peale, mis Reinowadder mulle on teinud. Siin
näete teie temä kolleda werrise tõteggu. Miñewal
kerwadel, kui mets ja aru keñas lehhe ning die
illus nõtkus, olin ma üks õnnerikka abbiakaas ja